

„T H E I H U I S”

DOOR

TRUIDA KOK.

't Was nog maar zoo pas gebeurd en alle menschen spraken er over.

Ze wezen elkander de donkere pijnboomen, die een blauw-zwarte berg in de verte geleken, zoo héél ver, daar er een uitgestrekte heide tusschen het dorp en 't Heihuis was.

't Heihuis... een hoeve op een heuvel, omringd door zwaar hout, meest sparren en aan den voet van den heuvel, sterk glooiende akkers, dan weer de bijna onafzienbare heide met haar grauwwachtige plekken van opgewaaide sneeuw en heel in de verte het Kanaal. Dáár was het ongeluk gebeurd.

Och, 't had in het *Nieuws van den Dag* gestaan, dat twee kinderen, een jongen van veertien en een meisje van twaalf jaar, op het Kanaal schaatsen gereden hadden, door het ijs gezakt en verdronken waren.

In het plaatselijk krantje stond het uitvoeriger te lezen, in de kerk had dominee er over gepreekt en op school waarschuwde de onderwijzer de kinderen, en alle menschen waren er vol van. In groepen stonden ze op het Brinkje er over te spreken.

„Twee kinderen in eens verliezen! Je moet toch maar bezocht worden, en zulke lieve, knappe kinderen,” zeide vrouw De Weert, „mijn Kees zat met Mieke van der Mark in dezelfde klasse. Zoo'n stumperd van een moeder, 't is een heel ding om als weduwe je kinderen op te voeden en nou ze er wat aan krijgt, verliest zij ze. O, dat ijs, en hier in 't Gooi nog wel, waar je nooit van zulke ongelukken hoort. 't Kanaal is eigenlijk het eenige water wat er in den omtrek te vinden is.”

„Gelukkig, dat ze Steven nog heeft,” vond een klein, levendig bakkersvrouwtje, terwijl ze haar ongeduldig meisje, dat haar aan de rokken trok, aanhoudend over het hoofd streek. „Stil, Anneke, zeur niet zoo!” en dan weer tegen de buurvrouwen: „Maar dien jongen hadt je moeten zien. De begrafenis kwam langs ons, weet je; twee kisten, goeie God, je hart brak en... stil toch, Anneke, nou, wou je naar huis, vooruit dan, maar niet aan de deur blijven staan... je wordt huiverig als je denkt, dat zoo'n kind kou kan vatten, he... nou... ja, twee net eendere kisten, ze waren ook zoowat even groot, Jan en Mieke!”

„'s Morgens,” viel een dikke boerin met een goedig, blozend gezicht in, „'s morgens was er toch ook een spiegel op 't Heihuis gevallen.”

„Wel neen, mensch, 't was een klein stand spiegeltje en dat glee van het